

Marian Werkman

Zwijgen is goud

Zwijgen
is goud

Zwijgen is goud

Copyright © 2017 Marian Werkman

www.marianwerkman.nl

Uitgeverij Pageturner

ISBN 978-94-6328-217-8

NUR 331

Omslag en vormgeving: Ontwerpstudio Karel & Linda, www.karelenlinda.nl

Omslagfotografie: Shutterstock

Eerste druk: april 2017

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Elke gelijkenis met bestaande personen, bedrijven, merknamen of situaties berust op louter toeval.

Marian Werkman

Zwijgen is goud

MIRJAM ZOMER 2

Zodra je jezelf vertrouwt, zul je weten hoe te leven

- Johann Wolfgang von Goethe -

HOOFDSTUK I

Het huis aan de Rietveldstraat was nog groter dan Mirjam had verwacht. Ook oogde het niet zo pittoresk als ze zich had voorgesteld, maar eerder onheilspellend door de vele donkere ramen in de erkers die begroeid waren met grauw mos. Ja, alles was keurig onderhouden: op het verfwerk viel niets aan te merken, de ramen en sponningen waren brandschoon en in de bloembakken en de perken bloeiden wintervioelen. Maar het huis zelf stond daar als een gesloten vesting. Als je goed keek leek het net of de ramen boos waren, alsof het houtwerk erboven met een grillige boog de wenkbrauwen optrok.

Zag ze daar nu iemand achter het raam op de bovenste verdieping, daar bij die erker met het driehoekige afdakje? Er zou vast een hoop personeel aanwezig zijn. High Level Investments bezat genoeg geld voor een butler, een nanny, een tuinman of een huishoudster. In de omgeving van Mausveld was het bedrijf alom bekend, er werkten veel mensen en iedereen had wel een familielid of vriend die ooit te maken kreeg met het gezin Hooghstraeten, de ondernemersfamilie uit Collumerheide die in allerlei zaken zat.

Mirjam bleef staan en zocht in haar schoudertas naar het briefje met het adres. Ze keek voor de zoveelste keer op het kreukelige papiertje dat ze uit voorzorg had geprint. Ja, dit was het juiste tijdstip en de juiste plaats, en er was geen tegenbericht gekomen. Ze knipoogde naar Binky naast haar. ‘Nou, dan moet het maar,’ zei ze tegen haar kruising jack russell-boerenfox, terwijl ze hem over zijn bruin-witte vacht aaide. ‘Onze eerste grote opdracht.’

Ze lachte inwendig. Sinds ze haar fotografiebedrijf was gestart had ze al diverse klussen gedaan. Maar het viel haar enorm tegen dat het zo weinig opleverde. De eerste twee opdrachten bestonden uit het vastleggen van de rollatorrace bij bejaardenhuis Goedenhave en de volksdansmiddag van vereniging Goed Geluk. De foto's waren op Facebook gepubliceerd, in het kader van verbroedering. Mirjam begreep toch wel dat het om vrijwilligerswerk ging? Het was mooi dat ze eraan meewerkte om oudere

mensen in het zonnetje te zetten, ze droeg een dankbaar steentje bij aan algemene bewustwording, zo werd haar verteld. Daar kon ze het mee doen.

Minette had haar gewaarschuwd. 'Je moet niet te licht over je werk denken, anders nemen de klanten een loopje met je,' had ze gezegd. Bij de volgende opdracht begreep Mirjam dat ze gelijk had. Na het in alle poses vastleggen van een wulps fotomodel, hoorde ze niets meer van het twintigjarige meisje. Later verschenen de foto's op internet, onder een andere naam. De dame in kwestie bleek geen Valentien te heten, maar Giovanna. Met lede ogen zag Mirjam hoe de ene na de andere vermeende filmproducent een reactie plaatste onder met name de afbeeldingen waarop ze enkel gekleed in een string achterstevoren over een stoel met spijlen leunde. Ze wilden Giovanna graag in hun bestand opnemen. En misschien kon ze eens auditie doen? Ook die keer had Minette gelachen, al toonde ze meteen medelijden. Ze gaf Mirjam het advies voorlopig geen zaken te doen met de seksindustrie. Omdat ze zonder contract werkte, kon ze niks uitrichten. Zoiets zou haar nooit meer overkomen. Ze was allang blij dat Giovanna alias Valentien niet aan bronvermelding had gedaan.

En toen belde mevrouw Hooghstraeten. Bij het horen van haar naam ging Mirjam meteen rechtop zitten. Haar hartslag versnelde, haar grip op de telefoon werd wat minder stevig. Mevrouw Hooghstraeten had via via gehoord dat Mirjam geen onverdienstelijk fotografe was. Ze had vlak voor kerst het bericht in de krant gelezen waarin de cursisten van Nick Lensink vrolijk vertelden over hun opleiding en de wedstrijd die daaruit was voortgekomen. Mirjam had dan wel niet gewonnen, maar haar foto van een oude zeeman in het stadhuis van Boekerweide was mevrouw Hooghstraeten meteen opgevallen. Aan de telefoon vroeg ze hoeveel zo'n portret precies kostte. Mirjam gniffelde inwendig. Willem van Breederode was helemaal geen zeeman en hij had niks hoeven betalen voor het portret. Mirjam daarentegen had bijna zelf betaald met haar eigen leven. Toen ze de man ontmoette, had ze geen idee in welk gevaar ze zich begaf. Dat vertelde ze niet, er was genoeg persaandacht geweest voor haar avontuur bij een malafide hondenfokkerij. Mevrouw Hooghstraeten was kennelijk niet op de hoogte van alle commotie, misschien had het nieuws

Collumerheide niet bereikt.

Mirjam had een bedrag genoemd, maar daar ging mevrouw Hooghstraeten niet mee akkoord. Ze wilde graag een mooie serie van haarzelf met haar man en hun enige zoon laten maken en dat mocht best iets kosten. O, en of Mirjam haar gewoon bij haar voornaam wilde noemen. Cassandra. Dat praatte wat makkelijker.

Nu stond Mirjam voor het grote huis van Cassandra. Ze haalde diep adem, liep de vijf treden van de stenen trap naar het bordes op en drukte op de bel. Er klonk een langdurige gong met het deuntje van de Big Ben. Daarna snelden kordate voetstappen door de hal en zwaaide de deur soepel open.

‘Goedemiddag,’ zei een vrouw van middelbare leeftijd met een grijs knotje in haar haren. ‘Kan ik iets voor...’ Haar blik dwaalde afkeurend af naar Binky. ‘Ik bedoel... je doen.’

‘Ik kom voor de foto-opdracht,’ antwoordde Mirjam zo zelfverzekerd mogelijk.

‘O ja, natuurlijk, de foto-opdracht,’ mompelde de vrouw. ‘Komt u maar verder. Ik wil wel uw legitimatie zien.’

Mirjam ritste haar schoudertas open en haalde haar identiteitskaart tevoorschijn. Binky gaf een ruk aan de lijn omdat hij iets bij de struiken zag bewegen. ‘Niet doen,’ siste Mirjam. ‘Niet nu. Een andere keer kun je weer achter de konijnen aan.’

Ze overhandigde haar persoonsbewijs. De vrouw bestudeerde het alsof ze bij de douane werkte. Ze draaide de kaart om en om, hield hem tegen het licht en staarde drie keer van de pasfoto naar Mirjams gezicht.

‘Op deze foto lijk je ouder,’ concludeerde ze.

Vind je het gek, wilde Mirjam zeggen. De fotograaf in de Lisdoddestraat had er afgelopen november op gestaan dat ze streng moest kijken. Anders zou haar pasfoto niet geaccepteerd worden door de medewerkers van het gemeentehuis. Ze was blij geweest dat ze zijn advies opvolgde, want maar liefst drie klanten werden weggestuurd om nieuwe pasfoto’s te laten maken. Misschien zou ze zelf eens een service voor identiteitsbewijzen kunnen beginnen, zo had ze bedacht.

Mirjam hield haar mond hierover tegenover de huishoudster. Ze wandelde timide achter haar aan. Haar ogen werden groot toen ze de grote hal betrad. Het interieur was donkergekleurd en rook naar ouderwetse boenwas en een frisse lentegeur uit een flesje. Langs de wanden hingen enorme schilderijen, in ouderwetse stijl, met daarop afbeeldingen van wat waarschijnlijk familieleden of hoogwaardigheidsbekleders waren. Bij de hoge spiegel met de barokke ornamenten hield Mirjam haar pas in. Ja, haar donkerblonde haar zat nog altijd keurig. Netjes gekamd over haar schouders en met een lange pony die niet voor haar ogen viel omdat ze hem telkens elegant opzij streek. Haar blauwe jurk met exotisch motief was gelukkig niet gekreukeld. Met haar make-up was ook alles in orde. Ze moest er niet aan denken dat ze er te ordinair uitzag, maar een beetje opvallend mocht wel. De eyeliner maakte haar blauwe ogen groter. De foundation vond vooral Binky lekker. Gelukkig had hij het deze keer nagelaten om haar wangen af te slobberen.

Aan het eind van de gang met de koele grijze tegels waren vier deuren. Twee links, één rechts pal achter een lange trap en één aan het einde. De vrouw met de knot koos de linkerdeur en zei: ‘Dit is de woonkamer, hier kun je wachten.’

Opnieuw werden Mirjams ogen groot. ‘Mooi, zeg,’ bracht ze uit. Eigenlijk bedoelde ze dat ze het vooral indrukwekkend vond met al die eikenhouten kasten vol boeken, de bruine houten wanden, de Chesterfield-bank, de leren fauteuils en het gigantische televisiescherm aan die ene gladde muur. Terwijl de huishoudster wegliep, nam Mirjam plaats op de met geknoopte kussens gedecoreerde bank. Een kussen prikte ongemakkelijk in haar rug en ze schoof snel naar voren. Binky maakte aanstalten het kussen in beslag te nemen, maar Mirjam hield hem tegen. ‘Niet hier,’ zei ze. Moedeloos ging hij op het Perzische tapijt liggen en hij legde zijn kop met een diepe zucht op zijn voorpoten.

‘Zo, hebben jullie nog niets te drinken gekregen?’ klonk ineens een stem achter haar. Mirjam vloog overeind. Cassandra Hooghstraeten was zo plotseling tevoorschijn gekomen dat het leek of ze rechtstreeks in de ruimte werd gematerialiseerd, als in een aflevering van Star Trek. Mirjam

gluurde snel om zich heen. Toen ontdekte ze de openstaande deur in een van de houten wanden van de enorme woonkamer. Als ze goed keek, zag ze op meerdere plaatsen de contouren van deuren, bij de barokke sofa achter in de ruimte en ook nog naast een reusachtige boekenkast een eindje verderop. De deuren pasten perfect in het interieur, ze liepen naadloos over in de panelen van glanzend hout. Alleen de witte televisiemuur leek geen geheimen te bevatten.

Ze richtte zich tot Cassandra en gaf haar een hand. ‘Mirjam Zomer,’ zei ze.

Cassandra nam haar goedkeurend op. Ze was een vrouw van een jaar of vijfenvertig, met kastanjebruin haar in een wrong. Lang en slank, met een pezige bouw die haar iets strengs gaf. Toch twinkelden haar groene ogen. Ze vouwde haar handen bijna devoot over elkaar, als een schooljuffrouw die een instructie ging geven en riep toen: ‘Lydia.’

Binnen twee tellen stond de huishoudster voor haar neus. Ze kwam door dezelfde deur naar binnen als Cassandra eerder had gedaan. ‘U heeft geroepen, mevrouw?’

Mirjam probeerde haar gezicht in de plooi te houden. Het leek wel of ze in een oude film was beland. Tot overmaat van ramp snuffelde Binky vrijpostig aan de voeten van de huishoudster. Mirjam gaf een rukje aan de riem, maar haar actie ontging beide vrouwen.

‘Heb je onze bezoeker al iets aangeboden?’ vroeg Cassandra volkomen overbodig.

‘Ik dacht dat...’ stamelde Lydia.

‘Laat het denken maar aan mij over.’ Ze richtte zich tot Mirjam. ‘Thee, koffie, fris?’

‘Doe maar thee,’ antwoordde ze.

‘Woef,’ zei Binky. Hij stak zijn snuit hautain omhoog.

Cassandra lachte. ‘Je hoort het, Lydia. Meneer wenst ook iets te drinken. Water lijkt me een goede optie.’

‘Natuurlijk,’ mompelde haar huishoudster. Ze verdween weer net zo snel als ze gekomen was.

‘Zo,’ zei Cassandra, terwijl ze plaatsnam in een van de leren fauteuils. ‘Vertel maar eens wat je plannen zijn.’

‘Mijn plannen?’ vroeg Mirjam verbaasd. ‘Dat hangt ervan af wat uw plannen zijn.’

‘Wil je me alsjeblieft gewoon met “je” aanspreken. Zo oud ben ik nu ook weer niet. En wat de plannen betreft, ik wil heel graag een aantal mooie portretfoto’s laten maken van mijn gezin.’

‘Dat begreep ik al, alleen... waar zijn ze?’

Cassandra ging verzitten en streek over haar strakke blauwe rok. Toen legde ze uit: ‘Vandaag zal niet gaan. Ik wilde gewoon een oriënterend gesprek. Voor mij is het belangrijk om te weten wat ik in huis haal, om het oneerbiedig te zeggen. We zijn al te vaak... hoe zal ik het zeggen... we zijn al te vaak belazerd door mensen met rare bedoelingen.’

Waar wilde deze vrouw heen? dacht Mirjam. Bedoelde ze dat klanten niet kwamen opdagen of slecht werk afleverden?

Alsof ze wist waar ze aan dacht vervolgde Cassandra: ‘Je weet ongetwijfeld dat we niet onbemiddeld zijn. Onze naam is wijd en zijd bekend in deze omgeving en daarbuiten. We zullen je dan ook goed betalen voor je werk. Maar daarover later meer. Het punt is dat we in het verleden nogal eens te maken kregen met oplichters, mensen die onze privéinformatie naar buiten brachten en ermee naar de pers stapten. Zo was er die computerprogrammeur die beweerde dat mijn man zat te knoeien met obligaties, je kent het verhaal misschien wel. Later bleek dat hij zelf een malafide programma op onze computers had geïnstalleerd waarmee hij ons geld afhandig probeerde te maken. Mijn man wist helemaal niets van die obligaties.’ Ze zuchtte en streek een verdwaalde haarlok achter haar oor. ‘Gelukkig kunnen we op het gebied van computers het meeste aan Walter overlaten, dat is weer een kou uit de lucht.’

‘Uw zoon,’ vulde Mirjam aan. Ze knikte naar het portret naast de deur waardoor Cassandra en Lydia zojuist waren binnengekomen. Het was een groot schilderij van een ernstig kijkende jongen van een jaar of dertien. Hij droeg een colbertje en een stropdas, veel te ouwelijk voor een knul van zijn leeftijd. Zijn bijna zwarte haar zat onberispelijk, met een scheiding aan de rechterkant en een lok boven zijn bruine ogen.

‘Dat is Walter, ja,’ glimlachte Cassandra. ‘Mijn oogappel. De jongen wordt... nee: is briljant.’

Mirjam trok haar wenkbrauwen op. Ze wilde vragen waarin Walter dan zo uitblonk, maar als bij toverslag verscheen Lydia in de kamer met een dienblad waarop een theepot en kopjes stonden. Alles glom zo dat het leek of de huishoudster de spullen net nog had staan poetsen. Ze zette het dienblad op tafel, pakte een kop en schotel en bood die aan Mirjam aan. Terwijl ze de thee met een opvallend hoge boog inschonk, alsof ze in een Arabisch land waren, vervolgde Cassandra haar verhaal.

‘We hebben deze schilderijen laten maken door een bevriende kunstschilder. Hij heeft een voorkeur voor het magisch-realisme, dat begrijp je wel.’

Mirjam knikte. Alle details waren minutieus weergegeven, ze kon het grijsgroene colbertje van Walter bijna aanraken. Op de achtergrond viel een vervreemdend, draakachtig wezen te zien.

Cassandra zag dat Mirjam ernaar keek. ‘Die wilde mijn zoon er per se bij hebben, net als dat berglandschap. Walter is gefascineerd door mythologie en oude sagen en legenden. Hij leest graag in *The Lord of the Rings* en dat soort boeken.’

Op die leeftijd? Mirjam viel van de ene verbazing in de andere.

Huishoudster Lydia hield haar de schaal met koekjes voor. Uit beleefdheid pakte Mirjam een krakeling, waardoor Binky een en al aandacht werd en zo mooi mogelijk voor haar ging zitten. Cassandra stak haar hand in een afwerend gebaar op, zij hoefde niks en wuifde haar huishoudster min of meer de kamer uit.

Terwijl Lydia haast geruisloos de houten deur achter zich sloot, boog Cassandra zich naar voren. ‘Walter is heel speciaal,’ vertrouwde ze Mirjam toe. ‘Hij wil later sterrenkunde gaan studeren.’

‘O,’ zei Mirjam alleen maar. Sterrenkunde zei haar niet veel. Het moest erg ingewikkeld zijn. Ze dacht aan André Kuipers.

Enthousiast vervolgde Cassandra haar verhaal. ‘Ik wil een mooi familieportret laten maken. Gewoon als herinnering voor later. Mijn jongen groeit zo snel op, ik wil nog even genieten van zijn kindertijd

voor het te... nou ja... voor het allemaal voorbij is.’ Bij de laatste woorden kreeg haar stem een barstje. Ze tastte naar de tissues op tafel en veegde een verdwaalde traan weg.

‘Zo’n vaart zal het toch niet lopen?’ probeerde Mirjam haar op te vrolijken. ‘Als jullie band goed is, dan -’

Ze schrok van de felheid waarmee Cassandra Hooghstraeten uit haar stoel opvloog. Zelfs Binky blafte kort. ‘O nee, het zit heel anders dan je denkt,’ zei Cassandra. ‘Binnenkort moet mijn jongen intern. De kans dat we elkaar zien wordt een stuk kleiner.’

‘Intern?’ Mirjam dacht aan Tom, een klasgenootje van haar twaalfjarige neefje Peter. Tom bleek zo onhandelbaar dat hij naar een speciale school moest. Hij kon niet langer thuis wonen en ging naar een instituut waar vierentwintig uur per dag toezicht zou zijn. Bedoelde Cassandra zoiets? Mirjam vroeg ernaar.

Met een beledigd gezicht draaide Cassandra zich om. Snel hervond ze zich. Ze ging weer zitten, pakte haar theekopje en zuchtte opnieuw. ‘Met intern bedoel ik een kostschool. Walter heeft een beurs voor Amerika. Hij gaat daar naar een universiteit. Eerst volgt hij in de States nog een paar jaar een gewone middelbare school, maar dan kan hij alvast aan de taal wennen. Ik zie er enorm tegen op,’ bekende ze.

‘Maar waarom blijft hij dan niet gewoon hier?’ vroeg Mirjam. Ze aaide Binky over zijn kop en nam een slokje van haar thee. ‘Als u het niet ziet zitten, kunt u misschien hier iets regelen.’ Ongemerkt was ze weer overgegaan op “u”. Cassandra merkte het niet eens. Het leek of alle energie uit haar was weggezogen. Als een lappenpop hing ze in de fauteuil, haar hoofd terneergeslagen naar beneden.

‘Ik zie het niet zitten, maar mijn man Lucas wel,’ zei ze gelaten. ‘Je hebt nog niet met hem kennisgemaakt, maar zodra je hem ziet weet je het direct: zijn wil is wet. Wat hij beslist, gebeurt. En niet anders. Tegen hem ingaan heeft geen zin. Mijn man bepaalt wat we moeten doen. Daar heb ik niets over te zeggen.’

HOOFDSTUK 2

In de Mini tastte Mirjam naar het dashboardkastje. Ze kon haar telefoon nergens vinden en wist toch zeker dat ze het ding had meegenomen. Met haar ogen op de weg gericht probeerde ze het kastje te openen. Binky naast haar snuffelde nieuwsgierig naar wat ze aan het doen was. Ze moest eigenlijk eens maatregelen nemen. Een bench achter in de auto zou beter zijn dan dat haar hond als een koning op de passagiersstoel zat. Straks verwende ze hem te veel en bovendien was het gevaarlijk.

Terwijl ze half op de weg keek en half op het dashboard voor haar, dacht ze aan het eigenaardige bezoek aan de familie Hooghstraeten. Mevrouw had haar maar liefst vijfduizend euro geboden voor de foto-opdracht. Maar dan moest ze wel zorgen voor veel professionele portretfoto's in verschillende omgevingen. Cassandra had haar rondgeleid door de benedenverdieping van het grote huis, waar vooral de uitgebreide bibliotheek met de hoge wanden vol boeken indruk op haar maakte. Mirjam had zich afgevraagd of ze allemaal echt waren. Het kon best zijn dat de donkerbruine, eikenhouten kasten in de woonkamer en bibliotheek gevuld waren met zogenaamde encyclopedieën die niets meer vormden dan een omhulsel, gewoon voor de sier. Maar ze durfde de boeken niet aan te raken en was er stilletjes en met grote ogen langsgelopen.

De licht glooiende tuin bleek eveneens een mooie locatie, met de vele struiken en nog kale bomen. Cassandra vertelde dat alles over niet al te lange tijd in bloei zou staan, vooral de goudenregen en de seringgen zouden een mooie achtergrond vormen.

Lucas kwam niet meer ter sprake, Walter daarentegen wel. Mirjam werd steeds nieuwsgieriger naar de begaafde jongen. Cassandra legde uit dat ze in het begin juist problemen met Walter hadden: hij kon op de kleuterschool niet goed meekomen en doubleerde zelfs een jaar. Later bleek dat hij geen leerachterstand had, maar juist te weinig geprikkeld werd op school. Daarna vloog hij met het grootste gemak door alle jaren heen, en de leraren gaven hem veel extra stof op zijn eigen niveau. Gelukkig boden ze de faciliteiten daarvoor, zodat Walter niet van school af hoefde

en gewoon met leeftijdsgenoten speelde. Straks kon hij in één keer door naar Amerika.

Voordat ze wegging had Mirjam haar visitekaartje afgegeven. *Zomerfotografie*, met daarnaast haar gegevens en een beschrijving van het type opdrachten dat ze deed: portret, kinderen, model, dieren en natuur. Trouwreportages durfde ze nog niet aan, daarvoor wilde ze eerst meer ervaring opdoen. Het fiasco waarbij haar vriendin Chantal na haar trouwerij zonder foto's zat omdat de professionele fotograaf geen verstand had van belichting en zijn camera nauwelijks stil wist te houden, had behoorlijk indruk op haar gemaakt. Haar vriendin was ontroostbaar, die trouwerij kon ze nooit meer overdoen. Blijkbaar vormde het debacle een voorbode van het huwelijk, want na twee jaar ging ze scheiden van haar man, die al net zo grillig bleek als de fotograaf.

Mirjam hoopte dat Nick tijdens de lessen aandacht zou besteden aan trouwreportages, maar het was lastig om een bruidspaar te vinden dat twintig beginnende fotografen op hun huwelijksfeestje wilde.

Ze boog nogmaals naar voren, tikte een paar keer ongeduldig op het knopje voor haar en eindelijk vloog het dashboardkastje open. Er lag vrijwel niets in, behalve wat snoeppapiertjes en haar visitekaartjes. Bij haar vertrek uit het huis aan de Rietveldstraat had ze gearzeld. Vlug had ze die andere visitekaartjes tevoorschijn gehaald, van haar detectivebureau MMysterieus. Mevrouw Hooghstraeten had een moment haar wenkbrauwen opgetrokken en vervolgens gelachen. Natuurlijk nam ze het kaartje graag aan, ze kon het altijd doorgeven aan een ander als ze Mirjam daarmee hielp.

Plotseling hoorde ze de ringtone van haar mobieltje. Ze schrok zo van het luide geblaf dat ze opveerde en bijna haar voorhoofd stootte tegen het dashboard. Haar Mini maakte een slingerende beweging en ze kon nog net voorkomen dat ze de wagen naast haar schampte. De man achter het stuur stak zijn middelvinger naar haar op en spoot ervandoor. Daar kwam ze goed vanaf, besefte ze.

Nog altijd klonk het geluid van de telefoon door de auto. Minette was op het idee gekomen om Binky's geblaf op te nemen en in te stellen als ringtone. Mirjam moest er echt eens voor gaan zitten om dat te veranderen.

Binky zelf keek alleen maar verbaasd naar buiten, waarschijnlijk dacht hij dat ze achtervolgd werden door een hond. Het geluid kwam gek genoeg van onder haar stoel, kennelijk had ze haar telefoon uit haar tas laten vallen voordat ze naar Cassandra Hooghstraeten ging.

Mirjam graaide over de bodembekleding van haar auto, veegde een paar keer onder zich over de mat en vond eindelijk haar telefoon. Ze hield haar ene hand aan het stuur en drukte met de wijsvinger van haar andere hand op de antwoordknop. Overtreding nummer twee. Als de politie haar zou snappen, zou er wat zwaaien.

‘Zit je stevig?’ vroeg een stem aan de andere kant van de lijn. Het was Minette.

‘Hoezo?’ antwoordde Mirjam. Ze rechtte haar rug en probeerde haar aandacht op de vierbaansweg te houden, waar het inmiddels drukker werd. Binky krulde zich op in zijn deken en sloot tevreden zijn ogen.

Minette praatte aan één stuk door. ‘Er is iets bizars gebeurd. Ik weet niet of je net het nieuws hebt gehoord. Het is echt te gek voor woorden.’ Ze pauzeerde even voor het dramatische effect en zei toen raadselachtig: ‘Ze hebben zojuist het lijk van een oudere vrouw gevonden. Alhoewel, oud, ze is zevenenvijftig jaar en werkte als zelfstandig ondernemer. Goudsmid, ze schijnt goed werk geleverd te hebben, maar dat moet ik nog uitzoeken. Nu wil het geval dat ze...’

‘Als ik je mag onderbreken,’ zei Mirjam. ‘Ik zit in de auto. Vind je het goed als ik straks het nieuws lees? Ik moet mijn aandacht bij de weg houden.’

‘Je begrijpt het niet, hè,’ mopperde Minette.

‘Natuurlijk wel, zo moeilijk is het niet. Er is een oudere vrouw vermoord, maar dat gebeurt helaas vaker.’ Mirjam zag hoe het verkeer langzamer begon te rijden. File, ook dat nog. Ze hoorde Minette aan de andere kant van de lijn zuchten.

‘Ja Mirjam, er is een vrouw vermoord. Wij hebben een detectivebureau, ik herinner je er maar aan. Er is iets heel opmerkelijks aan deze zaak, want alle ramen en deuren in huis waren gesloten. Toch werd de vrouw met messteken omgebracht. Het kan geen zelfmoord zijn, dat weten ze nu al.

En dan is er nog iets.’

‘Ja?’ Inmiddels stonden de auto’s stil. Binky richtte zijn kop op, hij dacht blijkbaar dat ze hun bestemming hadden bereikt en maakte aanstalten om uit de Mini te springen. Verontwaardigd draaide hij zich naar Mirjam toe, zijn bruine ogen vertelden dat ze de deur moest openmaken.

‘Nu niet,’ zei ze, terwijl ze op de zitting van de passagiersstoel klopte. ‘Nog even rijden en dan krijg jij je zin.’

‘Tegen wie heb je het?’ De telefoonverbinding kraakte. ‘Is er iemand bij je?’ vroeg Minette nieuwsgierig.

‘Dat mocht je willen,’ grinnikte Mirjam. ‘Mijn trouwe maatje Binky wilde uit de auto. We staan in de file.’

Minette lachte ook. ‘Ik dacht al dat je het gezellig had,’ zei ze suggestief.

‘Dat heb ik ook. Maar vertel verder, nu kan het wel even.’

Haar vriendin legde uit dat een paar uur geleden het nieuws naar buiten was gekomen dat ene Annemarie van R., waarvan iedereen binnen een mum van tijd wist dat haar achternaam Van Ruysdael was, vermoord was gevonden in haar kolossale villa. Annemarie was vermogend, haar man had goed verdiend in de olie-industrie. Nadat hij vijf jaar geleden overleed, besloot ze niet bij de pakken neer te zitten en haar oude “metier” op te pakken; ze friste haar kennis over gouden en zilveren sieraden op tijdens een tweejarige opleiding aan het befaamde Beaufort-instituut en maakte al snel furore als goudsmid. Vooral haar kunstwerken met het thema liefde bleken populair onder verzamelaars.

‘Het is dus logisch dat haar beroep een motief vormt voor de moord,’ beëindigde Minette haar relaas. Vol vuur ging ze door en zei ze: ‘Maar dat is nog niet alles. Weet je waar ze woont?’

Mirjam schudde haar hoofd en voordat ze beseftte dat Minette dat niet kon zien, riep haar vriendin: ‘In Collumerheide.’

De mededeling kwam alsnog zo abrupt dat Mirjam bijna de grip op haar telefoon verloor. Ze bespeurde tot overmaat van ramp dat de automobilist van de middelvinger weer naast haar reed. Blijkbaar had zijn haast niet geholpen.

‘Collumerheide?’ piepte ze. ‘Vandaar dat je me zo snel belt.’

‘Je had me vanmorgen ge-sms’t over die foto-opdracht. Ik hoopte dat je daar nog rondliep en poolshoogte kon nemen.’

Het verkeer kwam langzaam weer in beweging. Eindelijk zag Mirjam waardoor de file werd veroorzaakt: een grote vrachtwagen lag op de tegenliggende rijweg vlak bij de vangrail op zijn kant, duizenden sinaasappels waren over het wegdek gerold. De chauffeur bleek gelukkig ongedeerd, Mirjam zag hem druk gebaren naar de drie politieagenten die hem probeerden te kalmeren. Toen ze er voorbij wilde rijden en tot haar ergernis opnieuw stil kwam te staan, viel haar blik op een klein mannetje met grijs haar dat pal onder de geopende klep van zijn gedeukte stationwagon met zijn hoofd in zijn handen somber voor zich uit zat te kijken. De kerel had wel iets van die Franse komiek, Louis de Funès.

‘Minette, ik moet mijn aandacht bij het verkeer houden,’ legde Mirjam uit. ‘Er staat hier politie en verderop ook. Als ze mij met mijn mobieltje zien, dan -’

‘Ik begrijp het,’ zei Minette kalm. ‘Maar je zou eventueel langs kunnen gaan.’

‘Eventueel,’ herhaalde Mirjam. ‘Ik zou niks kunnen doen, vergeet niet dat dit een zaak voor de politie is.’

‘Dat weet ik wel, ik ben alleen nieuwsgierig.’

Waarom ga je dan zelf niet, dacht Mirjam. Maar dat zei ze niet. In plaats daarvan vroeg ze naar het adres van die mevrouw Van Ruysdael. Ze nam aan dat Minette inmiddels grondig research had gedaan.

‘Het is in de Picassostraat, vlak bij de Matissedreef en de Rietveldstraat.’

Mirjams hart sloeg over. ‘Daar kom ik net vandaan.’

‘Uit de Picassostraat?’

‘Nee, de Rietveldstraat. De vrouw waar ik die foto-opdracht ga doen woont daar.’

Op dat moment werd er op het raampje getikt. Een agente met een blozend gezicht wees naar Mirjams mobieltje en maakte met haar wijsvinger een afkeurend gebaar. Ze was gesnapt, hier kon ze niet meer onderuit.

Van schrik liet ze haar telefoon uit haar hand vallen.

Zwijgen is goud

Mirjam Zomer 2

Fotografe en privédetective Mirjam Zomer krijgt een interessante opdracht. De vermogende Cassandra Hooghstraeten vraagt haar een reportage te maken van haar hoogbegaafde zoon Walter, die binnenkort voor een studie naar Amerika vertrekt. Twee dagen na Mirjams bezoek belt Cassandra in paniek op: Walter is ontvoerd.

Samen met haar vriendin Minette start Mirjam een zoektocht. Tot hun verbazing leidt het spoor naar een eerder gepleegde moord. Mirjam zet alles op alles om Walter te vinden. Als ze ook nog eens vreemde berichten ontvangt vraagt ze zich één ding af: hoeveel gevaar loopt ze zelf?

Marian Werkman publiceert boeken, korte verhalen en columns. Haar verhaal High Tea bereikte de shortlist bij de Agatha Christie schrijfwedstrijd. Met Schilder je droom won ze de verhalenwedstrijd van het Dordrechts Winterboek.

‘Een vlot geschreven speurdersverhaal.’

NBD/Biblion - Hond te koop

‘Een goed boek!’ ☆☆☆☆☆

Goodreads - Hond te koop

‘Levendig en echt beschreven.

Een boek dat raakt.’ ☆☆☆☆☆

Uitgelezen - De vergeten jaren

‘Zeer verzorgde en fijne schrijfstijl.

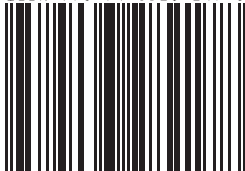
Ontroerend en heel mooi gedaan.’

☆☆☆☆

Hebban - De vergeten jaren

 Pageturner
elke pagina een verhaal

ISBN 978-94-6328-217-8

9 789463 282178 >